

Ba Đôi Dép

Hắn là một người đàn ông thành đạt. Năm ngoái, về thăm nhà, thấy Bố một mình thui thủi, cô đơn trong căn nhà trống vắng, vì Mẹ hắn đã khuất núi đã lâu, hắn quyết định đưa Ông cụ lên thành phố ở với vợ chồng mình cho trọn đạo người con có hiếu.

Cứ tưởng rằng cụ sẽ vui, vì nhà hắn là một ngôi biệt thự rộng rãi, sang trọng, lại có khu vườn sầm uất bao quanh, đủ loại hoa trái. Vậy mà không phải thế! Giáp Tết năm nay, Bố lại... nản nỉ hắn để được trở về quê! Hắn hoàn toàn **KHÔNG HIỂU** tại làm sao nữa nên đã cố dọ hỏi :

- Hay là vợ con đối xử tệ bạc với cụ chẳng!!
 - Không, con dâu rất tốt, ngày nào cũng sai người làm lo ba bữa ăn thịnh soạn mà.
 - Thế ... Sao bố lại đòi về quê?
 - À, tại ở đây buồn, không biết nói chuyện với ai ... và vì **BA ĐÔI DÉP** con ạ !
 - ??? Thừa Ba, con chưa hiểu lý do thứ hai ...
 - Ủ, con bây chừ là người thành phố, làm sao hiểu được ...
 - Thì Bố nói cho con hiểu được không ạ?
 - Thế thì Bố nói nhé! Cả một năm nay, Bố cố quên cái chuyện ở phòng WC mang dép Lào, phòng khách thì phải đi dép da, ra ngoài vườn thay dép tổ ong... theo "gia quy" của con! Mỗi lần quên, là Vợ con cầm đôi dép phù hợp đưa và nhắc nhở: "Bố ơi đổi dép!"
 - ??
 - Bố thật ngại ngùng! Nên suốt ngày tự nhắc: vườn - ong, Khách - da, phòng tắm - Lào. Lúc nào bố cũng lầm bầm : "ong, da, Lào - Lào da ong!". Nhưng không thể nào nhớ được! Ngủ, bố cũng mơ thấy mình lộn dép và vợ con đang nhìn bố với "đôi mắt hình viên đạn" và ... đôi dép cần thay thế trên tay ... bố sợ quá! Thôi cho Bố về quê, dù buồn, khổ nhưng tự do con ạ ... Ở nơi ấy, bố chỉ đi một đôi dép, dù trong nhà hay ngoài vườn ...
- Khỏi suốt ngày bận tâm, rồi chẳng muốn đi lại luôn !
Lào, da, ong ... lầm bầm riết rồi bỏ khùng luôn!
Ông cụ pha trò, cười nhưng như mếu! Trông thật đáng thương.
- ???!!!!???

Thế là hắn nhận thức ra mình có học, thành đạt, nhưng vẫn chưa hiểu một điều đơn giản là người già cần sự yêu thương, gần gũi, cảm thông hơn là nhà cao cửa rộng, cao lương mỹ thực! Hắn, cứ tưởng mình có hiếu, nhưng thật sự là một kẻ vô tâm và đã hối hận vô cùng. Hắn vội quì xuống trước mặt người đã sinh thành dưỡng dục mình và nói :

- Xin Bố tha lỗi cho thằng con vô tâm này. Từ nay, bố chẳng cần phải thay đổi dép gì cả! Nếu thích, bố cứ đi chân trần ngay trong phòng ngủ! Con chỉ cần bố gần gũi con, chẳng cần qui định gì tất! Bố ở lại với con nhé.

Rồi hắn nhào đến siết chặt đôi vai đang rung lên vì xúc động của người Bố. Hắn dụi mặt vào ngực người đã thương yêu mình cả một đời để bốn dòng lệ hạnh phúc, trộn lẫn làm một! Hắn chợt nhớ một câu nói thật hay: hạnh phúc tại tâm!

Ngoài kia, tiếng chim lãnh lót hót vang lừng bên những khóm mai vàng rực rỡ báo hiệu xuân về giữa đất trời bao la và trong lòng của hai người... Hình như hắn còn thấy nụ cười hạnh phúc của người thứ ba, ở nơi thật xa... nơi mặt mờ nhân ảnh của cõi vĩnh hằng, đó là nụ cười của mẹ!

Xin cảm ơn đời, cảm ơn Mẹ Cha, đã cho hắn một cuộc đời như hôm nay và đã đánh thức hắn làm cho hắn hiểu được một điều đơn giản: Con người cần nhất là sự cảm thông...

Nhưng chưa hẳn ai cũng hiểu được!